

తోడొకరుండిన....

- శారద పాలంరెజు

(ప్రారంభం)

"ఏంటి పూర్ణిమ ఈ రోజు లంచ్ తేలేదా, సాండ్విచ్ తెప్పించావు?" తోటి లెక్చరర్ అడిగింది

"తెచ్చాను. కాని ఎందుకో ఇవాళ చట్ పటా తిందామనిపించింది. ఇదిగో అందరికీ తెప్పించాను. తలా ఒక పీస్ తీసుకోండి. నా బాక్స్ కూడా మీరు షేర్ చేయాలి."

ప్రతి రోజూ లంచ్ టైంలో అందరూ కలిసి ఒకరి వంటల రుచులు ఇంకొకరు ఆనందిస్తూ భోజనం చేయటం అలవాటయింది. ఆ రోజు జరిగిన క్లాసుల విశేషాలు పిల్లల ఆగడాల గురించి కూడా చర్చించుకోవటం పరిపాటి.

"అబ్బోవీళ్ళు పిల్లలా, పిల్ల రాక్షసులా? రోజురోజుకూ వీళ్ళ ఆగడాలు మరీ ఎక్కువవుతున్నాయి," మొహం చిటపటలాడిస్తూ డబ్బా విప్పాడు రాజీవ్.

స్టూడెంట్స్ క్లాసులలో కన్నా లైబ్రరీలో ఎక్కువగా కాలం గడపటంతో పూర్ణిమకు వారితో అనుబంధం ఎక్కువ. "నరేలేండి సార్, ఈ రోజులలో స్టూడెంట్స్ మనలాగా వుండమంటే ఎట్లా వుంటారు? వాళ్ళను వాళ్ళ పద్ధతిలోనే టాకిల్ చేయాలి."

"మీకేం మాడం. మీరు బాగానే చెప్తారు. వాళ్ళు చేసే కోతి పనులు భరించలేక, వాళ్ళ ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పలేక సతమతమవుతున్నామంటే నమ్మండి. పడక పడక ఈ మగ పిల్లల కాలేజీలో పడ్డాము. అదే ఏ ఆడపిల్లల కాలేజీలోనయినా ఈ గొడవ వుండేది కాదేమో. ఏదో పాఠాలు చెప్పుకొని జీతాలు తీసుకొని బయట పడేవాళ్ళము," కొత్తగా చేరిన కుర్ర లెక్చరర్ ఆక్రోశం.

"మీరే అట్లా అంటే ఎట్లా రాజీవ్? మూడేండ్ల క్రితం వరకు మీరు కూడా అదే ప్లేస్ లో చేసిన అల్లరి మర్చిపోయినారా? లేకపోతే రాముడు బుద్ధిమంతుడు అన్న తీరున వుండేవారా? అయినా ఆడపిల్లలు కూడా ఈ రోజుల్లో నేమిటి, మా కాలం లోనే చాల అల్లరి చేసే వాళ్ళం. అదంతా దూరపు కొండలే. స్టూడెంట్లంటే స్టూడెంట్లే. ఆడైనా మగైనా ఒకటే." నవ్వుతూ వివరించింది పూర్ణిమ.

దాదాపు ముప్పయ్యేళ్ళ సర్వీస్ వున్న ఆమె అనేక రకాల మనస్తత్వాల స్టూడెంట్స్ ను, కుర్ర లెక్చరర్స్ నూ చూసింది. తనకన్నా ముందు రిటైరయిన సీనియర్స్ ను కూడా చూసింది. వాళ్ళ మనస్తత్వాలను బాగా ఆకళింపు చేసుకొని ఎటువంటి వాళ్ళతో ఎట్లా వుండాలో నేర్చుకుంది.

అందరూ భోజనాలకు ఉపక్రమించారు. కాయితంలో చుట్టి తెచ్చిన సాండ్విచ్ చేతిలోకి తీసుకొని కొరుకుతూ, "ఈ రోజు ఒక గమ్మత్తైన ఇన్సిడెంట్ జరిగింది. ఒక స్టూడెంట్ పహిల్మాన్ వంటి తన ఫ్రెండ్ ను లైబ్రరీలోకి తీసు....." అంటూ మొదలెట్టిన పూర్ణిమ నోటపెట్టబోతున్న చేయిని అట్లాగే వుంచేసి, మాటమధ్యలోనే ఆపేసి రెండో చేత్తో కాయితాన్ని చేతిలోకి తీసుకొని చదవటం మొదలెట్టింది.

తినటానికి తెరిచిన నోరు తెరిచినట్టే వుంది. ఎత్తిన చెయ్యి ఎత్తినట్టే వుంది. చుట్టూ అందరూ వున్న విషయం కూడా ధ్యాసలో లేనట్టే అయిపోయి చదువుతున్నది. అందరూ ఆమె చేష్టలకు విస్తుపోయారు. ఎవరూ ఏమీ మాట్లాడకుండా వాళ్ళు కూడా తినటం ఆపేసి, ఒకళ్ళనొకళ్ళు సైగల ద్వారా "ఏం జరిగి వుంటుంది?" అని కళ్ళతోనే ప్రశ్నించుకుంటున్నారు.

వాళ్ళలో సీనియర్, అరుణ "అబ్బి పూర్ణిమా! నీ పాత అలవాటు మానవు కదా! తెల్ల కాగితం మీద నలుపు చూస్తే చాలు చదవందే వూరుకోవు." అంటూ, "ఒకసారి ఏమైందో తెలుసా, ఇట్లాగే ఏదో పొట్లం విప్పగానే ఆ కాయితం మీద క్రాస్ వర్డ్ పజిల్ కనిపించింది. అంతే. చేసే చేసే పని ఆపేసి అది నింపటం మొదలెట్టింది. అది ఎప్పటి పేపర్ ఏమో కూడా తెలియదు. అంత పిచ్చి తనకు." అని పరిహాసమాడినా కూడా అట్లాగే ఆ పేపర్ చూస్తూ వున్న పూర్ణిమ కళ్ళలో నీటిపొర కనిపించేటప్పటికి అరుణ కొంత ఆందోళనగా "ఏంటది పూర్ణిమా మాట్లాడుతూ మధ్యలోనే ఆపేసి చదువుతున్న అంత ఇంటరెస్టింగ్ మాటర్ ఏంటో, నేను కూడా చూడవచ్చా?" అంటూ చనువుగా ఆ కాగితాన్ని తీసుకొని చదువుతూ ముఖం చిట్టించింది.

ఏదో పాత వారపత్రికలో అచ్చయిన అర్ధంపర్ధం లేని కవిత. అందులో అంతగా పూర్ణిమను ఆకట్టుకున్నదేమిటో?

తలెత్తి చూసేటప్పటికి పూర్ణిమ కళ్ళలో నీళ్ళు నిండుకున్నాయి. చేతిలో వున్న సాండ్విచ్ పక్కనే ప్లేట్లో పడేసి "రాజూ, రాజూ" అని అటెండర్ను కేకేసింది.

అందరూ తేరుకొని, "అరుణ గారు ఏంటా కాగితం?" అని ప్రశ్నిస్తుండగానే రాజు లోపలికి రావటం "రాజూ ఈ సాండ్విచ్ ఎక్కడి నుండి పట్టుకొచ్చావు?" ఆమె కంఠం వణుకుతున్నది.

"లడ్డు బండి మీదనుంచి తెచ్చాను మాడం."

"ఒకసారి లడ్డును ఇక్కడికి రమ్మను."

"ఏమైంది మేడమ్. బాగలేదా? ఇంకో చోటి నుండి తెమ్మన్నారా?"

"రాజూ అధిక ప్రసంగం చేయకు. చెప్పిన పని చేయి. లడ్డును రమ్మను."

ఎన్నడూ లేనిది ఆమె కంఠంలో తీవ్రతకు అందరూ ఆశ్చర్య పోయారు.

బండి వద్దనున్న లడ్డు అని అందరూ ముద్దుగా పిలుచుకొనే లాడ్లా సింగ్ వచ్చే వరకు పూర్ణిమ ఎవరితోనూ మాట్లాడకుండా చేతులలో తలపెట్టుకొని కూర్చుంది.

"క్యా హై మాడం బులాయే? ఇంకేమన్న కావల్సా మాడం. భేల్ పూరీ బిజావూ?"

అతని ప్రశ్నలు విననట్టే, "లడ్డా, ఈ సాండ్విచ్ కట్టిన పేపర్ ఏదో మాగజైన్ లోది కదా! ఇది ఎక్కడిది?"

"కల్ రద్దీ వాలేకే పాస్ లియే మాడం. ముజ్ సే కుచ్ గల్తీ హువా క్యా మాడం. క్యా బాత్ హై?" ఏదైనా తినటానికి ఆర్డర్ ఇస్తారనుకుంటే మాడం రద్దీ పేపర్ గురించి అడుగుతున్నదేంటా అని అతనికి అయోమయంగా వుంది.

"లడ్డా ఈ పేపర్ చింపిన మాగజైన్ నీ దగ్గర వుంటే ఒకసారి నాకిస్తావా?" కాస్త ఆ మూడ్ లో నుండి తేరుకొని మెల్లిగా అడిగింది.

"కోయ్ నై మాడం. రాజుబై, మేరే సాత్ ఆవ్."

రాజు తెచ్చిన మాగజైన్ చేతిలోకి తీసుకొని, "రాజూ ఒక చిన్న పేపర్, టేబిల్ మీద నా పెన్ తీసుకొని రా." మాగజైన్ అట్టమీద వున్నపేరు డేట్ పేపర్ మీద రాసుకొని అప్పుడు ఈ ప్రపంచంలోకి వచ్చినట్టు తల ఎత్తి, తినటం ఆపి తన వంకే చూస్తున్న కొలీగ్స్ వంక గిల్లిగా చూస్తూ, "ఐయామ్ సారీ, నేనేదో మూడ్ లోకి వెళ్ళిపోయాను. మిమ్మల్నందరిని కన్ఫ్యూజ్ చేసినట్టున్నాను. కమాన్ కారి ఆన్. లంచ్ చేయండి. నేను ఇప్పుడే వస్తాను." అంటూ లేచి వెళ్ళిపోయింది.

నేరుగా ప్రిన్సిపాల్ గారి రూంకెళ్ళిపోయి, "ఎక్స్ క్యూజ్ మీ సార్, నాకు ఒక అర్జెంట్ వర్క్ వుంది. హాఫ్ డే లీవ్ పెట్టి వెళ్ళుతాను. పర్మిషన్ ఇస్తారా?" రిక్వెస్ట్ చేసింది.

ఆయన గోడ గడియారం వైపు చూసి, "హాఫ్ డే లీవ్ ఏమీ అవసరం లేదు. అప్పుడే రెండయింది. మీరు వెళ్ళ వచ్చు." పంక్కుయాలిటీ మెయిన్ చేసే పూర్ణిమ ఎంతో అవసరం వుంటే తప్ప అట్లా అడగడని ఆయనకు తెలుసు అందుకనే వెంటనే అనుమతి ఇచ్చాడు. మెట్లు దిగుతూ చేతిలో వున్న సెల్ ఫోన్ తీసి డయల్ చేసింది. "తరుణీ ఎక్కడున్నావు?"

సమాధానం విని, "అయితే నేను ఇప్పుడే మీ ఇంటికి వస్తున్నాను."

.....

"నువ్వేమీ కంగారు పడవద్దు. మన కుసుమ ఆచూకీ తెలిసింది."

.....

"ఆఁ. ఆ విషయమే నీతో మాట్లాడాలి. మన రేణుకను కూడా రమ్మని ఫోన్ చేస్తాను."

.....

"వివరాలు వచ్చి చెప్పుతాను. ఒక అరగంటలో అక్కడ వుంటాను. బై." అంటూ మరో నంబర్ తిప్పి అదే సమాచారం చెప్పి గబగబ కిందకు దిగింది. అప్పటికే లంచ్ ముగించుకొని మాటా పలుకూ లేకుండా టీ తాగుతున్న కొలీగ్స్ ను చూసి,

"సారీ ఫ్రెండ్స్ నేను అర్జెంట్ గా వెళ్ళాలి." అని, "రాజూ బంజారా హిల్స్ కు ఒక ఆటో పిలుచుకొని రా" గబ గబ తన బాగ్ సర్దుకొని "బై ఫ్రెండ్స్. సీ యూ." అంటూ పరుగెట్టినట్టే వెళ్ళింది.

అప్పటికి తేరుకొన్న కొలీగ్స్ కు నోరు పెగిలింది.

"అరుణా! మీరు పూర్ణిమ మాడం చాల క్లోజ్ కదా. ఈ రోజు ఆవిడ ప్రవర్తన మీకు వింతగా అనిపించటం లేదా?"

"అవును రాధికా, ఏమిటో ఆశ్చర్యంగా వున్నది. ఆ కాయితం చదివి అంత అప్సెట్ అయ్యేంత ఏముందో అర్థం అవటలేదు."

"హేయ్ అరుణా ఆ పేపర్ నీ దగ్గరే వున్నదా? పూర్ణిమ తీసుకెళ్ళిపోయిందా?"

"అవును కదూ! ఆ పేపర్ నా దగ్గరే వుంది. చదువుదాము వుండండి."

అప్పటిదాకా చేతిలో నలుగుతున్న కాయితాన్ని టేబిల్ మీద పెట్టి సాఫీగా చేసి, "ఇదేదో తెలుగు పత్రికలో ప్రచురింపబడ్డ ఒక శీర్షికలో కవిత. దాని పేరు. 'తోడొకరుండిన అదే భాగ్యము' డేట్ వున్న భాగం చినిగి పోయి వుంది. ఈ ఆర్టికల్ పూర్ణిమను అంత ప్రభావితం చేసింది."

"మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే పెద్దగా చదవరాదూ! అందరమూ విందాము."

అరుణ చదవటం మొదలెట్టి ఆగిపోయింది. ఇది రాసిన వారి పేరు 'పూతరేకులు' అని వుంది. ఆలోచనలో పడింది.

"పూతరేకులు! పూతరేకులు. చాలా సార్లు విన్నపదం."

"చాలసార్లు వినటం ఏంటి అరుణా, పూతరేకులు అంటే అది ఒక స్వీట్ కదా," నవ్వింది రాధిక.

"కాదు రాధికా, ఆ స్వీట్ కాదు. ఆ పదం పూర్ణిమ నోటి వెంట చాల సార్లు విన్నాను. కాని సమయానికి గుర్తు రావటలేదు."

"పోనీ అసలు అందులో వున్న మాటరేంటో చదవరాదా!"

తరుణి ఇంటి ముందు ఆటో దిగి హడావుడిగా లోపలికి వెళ్ళిన పూర్ణిమ అప్పటికే రేణుక కూడా వచ్చి వుండేటప్పటికి, "అమ్మయ్య వచ్చేసావా. నీకోసం ఎంత సేపు వైట్ చేయాలో అని కంగారు పడుతున్నాను," అంటూ చెమట్లు కక్కుతూ సోఫాలో చతికిల పడింది.

"పూర్ణి లంచ్ చేసావా?" చల్లటి మంచినీళ్ళ గ్లాసుతో వచ్చిన తరుణి నెమ్మదిగా అడిగింది. "లేదే ఆ లంచ్ చేయబోయే నాకు కుసుమ సంగతి తెలిసింది."

వాళ్ళిద్దరికి అర్థం కాలేదు. "నువ్వు లంచ్ చేయటానికి, కుసుమ సంగతి తెలియటానికి సంబంధం ఏంటే?"

"సరేలే ముందర ఏమైనా తిను ఆ తరువాత మాట్లాడుదువు కాని. లేకపోతే డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గరే మాట్లాడుకుందాము." ముగ్గురూ టేబిల్ చుట్టూ కూర్చున్నారు.

అప్పటికి పూర్ణిమకు తను మాట్లాడుతున్నది అతుకుల బొంతగా వున్నట్టు అర్థమయి, "సారీ ఫ్రెండ్స్. ఈ రోజు నాకు ఏదైనా చాట్ తిందామని అనిపించి బయట బండి మీద నుంచి సాండ్విచ్ తెప్పించాను....." అంటూ మొదలెట్టి తను చదివిన ఆర్టికల్ గురించి అంతా చెప్పి బాగ్ లో నుండి మాగజైన్ తీసింది.

"అయ్యో మిమ్మల్ని కలుద్దామన్న నా హడావుడిలో ఆ పేపర్ కటింగ్ కాలేజీలోనే మర్చిపోయాను. తరుణీ నువ్వు రెగ్యులర్ గా వారపత్రికలు తెప్పిస్తూంటావుకదా, ఇదిగో ఈ డేట్ పత్రిక వుందేమో చూడవే." తన హడావుడికి తనను తిట్టుకుంటూ అన్నది.

క్రానలాజికల్ ఆర్డర్లో నీట్ గా బొత్తి పెట్టి వున్న పత్రికలనుండి అది తీయటం కష్టం కాలేదు. వెంటనే పూర్ణిమ లాక్కున్నట్టు తీసుకొని విషయసూచిక చూసి గబగబ తనకు కావలసిన పేజీకి వెళ్ళింది. ఇదిగో ఇది చదివితే మీకే తెలుస్తుంది.

రేణుక పత్రిక అందుకొని పెద్దగా చదవసాగింది. తోడొకరుండిన అదే భాగ్యమూ.....

కాలేజీలో అరుణ అందరికీ వినిపించేటట్టుగా చదవటం మొదలెట్టింది.

"ఎక్కడున్నారు నా నేస్తాలూ?"

ఏ జన్మలో పుణ్యమో భగవంతుడు మానవులకిచ్చిన గొప్ప వరం కన్నీరు.

పైకి కనపడని గుండెకోతకు సాక్షమే ఈ కన్నీళ్ళు.

జీవితంలోని చేదు నిజాలను దాచిపెట్టగల ఏకైక ఖజానా కన్నీరే.

గత జీవితపు ఆనందపుటంచులను వెలికి తీసే వాకిళ్ళు కన్నీళ్ళు."

"ఏమిటి మేడమ్ ఈ అర్థం పర్థం లేని పిచ్చి కవిత?" మధ్యలోనే ఆపి అన్నాడు రాజీవ్.

"కానీండి అంతా చదివితే కాని పూర్ణిమ ఆ విధంగా ఎందుకు రియాక్ట్ అయిందో తెలియదు" అంటూ మళ్ళీ కొనసాగించింది.

చదవటం ముగించిన అరుణ ఆలోచనలో పడింది.

"అసలు ఈ పిచ్చి రాతకు ఏమైనా అర్థం వున్నదా? ఎవరో ప్రింట్ లో పేరు చూసుకోవాలని పెన్నేంతో అర్థం పర్థం లేని కవిత ఏదో రాస్తే మన పూర్ణిమ మేడమ్ దానికి అంత ఎమోషనల్ అవటం ఏమిటో?"

"లేదు రాధికా. ఈ రాత మనకు చదవటానికి పిచ్చి కవితలాగా ధ్వనించినా పూర్ణిమకు అందులో ఏదో మనకు తెలియని మెసేజి వుండే వుంటుంది. అవును. ఇప్పుడు గుర్తుకు వచ్చింది. స్కూల్లోనూ కాలేజీలోనూ పూర్ణిమ వాళ్ళు అయిదుగురు వుండేవారని, వాళ్ళ పేర్లలో మొదటి అక్షరాలు కలిపి అందరూ వారిని పూతరేకులు అని నికేనేం పెట్టారని చెప్పుతుండేది. అందులో ఒక ఆమె అర్థాంతరంగా కాలేజీ రోజుల్లోనే దూరమయింది. ఒకామె ఎక్కడుందో తెలియదు. తతిమ్మా ముగ్గురూ తరుచుగా కలుస్తూంటామని చెప్పుతూ వుండేది. అదిగో ఆ కలం పేరు కూడా అదే." పూర్ణిమతో పాతికేళ్ళ అనుబంధమున్న అరుణ లాజికల్ గా ఆలోచించి మిస్టరీ విడదీసింది.

ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళూ కొన్ని నిమిషాలు మౌనంగా కూర్చున్నారు.

"నిశ్చయంగా ఇది మన కుసుమ రాసిన ఆర్టికలే. అందులో సందేహం ఏ మాత్రమూ లేదు. చూసారా!" ముందుగా తేరుకున్న రేణుక అంటూ మళ్ళీ చదివింది..

ఎక్కడున్నారు నానేస్తాలు?

అనాధ జీవితంలో అశ్రుధారకు ఆనకట్టగా నిలిచారు.

కాలేజీ రోజులలో అండగా నిలిచారు.

అనుకోని పెనుభూతం నా మీదకు దూకబోతున్నది. ఇంక ఒంటరిగా పోరాడే శక్తి క్షీణిస్తున్నది.

ఎక్కడున్నారు నా నేస్తాలూ?

మీ ముగ్గురిలో ఏ ఒక్కరైనా ఈ నా లేఖ చూస్తారన్న నా ఆశ వమ్ము కాదని ఆశిస్తూ

మీ పూతరేకులు

"ఈ శీర్షికకు రాసింది కుసుమ అని మనకు నమ్మకంగా తెలిసినంత మాత్రాన దాని ఆచూకీ ఎట్లా తెలుస్తుంది? అదీ కాక కలం పేరుతో రాసింది కూడా. ఎప్పుడో మూడు నెలల క్రితం ప్రచురణ అయింది," మళ్ళీ రేణుకనే నిరుత్సాహంగా నోరు చప్పించింది.

"లేదు రేణూ, ఈ పత్రిక గురించి నీకు తెలియదు. అందులో ప్రచురించిన ప్రతి ఆర్టికల్ కి పారితోషికం వుంటుంది. చివరకు పాఠకులు అభిప్రాయాలు ఉత్తరం రాసినా కూడా ఎంతో కొంత పారితోషికం ఇస్తారు. అందుకనే వాళ్ళు ప్రత్యేకించి కలంపేరుతో రాసినా అసలు పేరు, ఎడ్రసు లేని రచనలు స్వీకరించబడవని మొదటి పేజీలోనే సూచన ప్రకటిస్తారు. కనుక మనం పత్రిక ఆఫీసుకు వెళ్ళి విచారిస్తే కుసుమ ఎడ్రస్ దొరికే అవకాశం వుంటుందని నానమ్మకం. ఆ ధైర్యంతోటే నేను పరిగెట్టుకుంటూ వచ్చాను."

పూర్ణిమ మాటలు విన్న తరువాత మిగతా ఇద్దరికి కూడా కుసుమ ఆచూకీ తెలిసి పోయినంత సంతోషం కలిగింది.

"అయినా పత్రిక ఆఫీసులో అంత సులభంగా ఆచూకీ అపరిచిత వ్యక్తికి చెప్పుతారంటావా?" అంటూ మళ్ళీ సందేహం వ్యక్తం చేసింది రేణుక.

"నీళ్ళల్లోకి దిగకుండానే దాని లోతు గురించి భయపడితే ఎట్లాగే? రేపొకసారి మనం వెళ్దాం. అక్కడ ఎడిటర్ తో మాట్లాడుదాం. కాకపోతే అప్పటి సంగతి అప్పుడు చూసుకుందాం. అయినా ఒకరి ఎడ్రస్ తీసుకొని మోసాలు చేయటం బ్లాక్ మెయిల్ చేయటం వంటి క్రైం చేయటానికి మనమేమైనా టీనేజి వాళ్ళమా? కారణం వివరిస్తే సరి. అందులో అంత రహస్యం మెయిన్ టైన్ చేయాల్సినది ఏమీ లేదు," అంటూ ఒకరికొకరు సమాధానపరుచుకుంటూ పత్రిక సంపాదకులను కలువటానికి నిర్ణయించుకున్నారు.

"మరైతే పోదామా?" తరుణి ఉత్సాహంగా లేచింది. "డ్రైవర్ కూడా వున్నాడు. వెళ్ళి వద్దాం?"

పూర్ణిమ రిస్ట్ వాచ్ చూసుకుంది. "ఆల్రెడీ నాలుగున్నర అయింది. వాళ్ళ టైమింగ్స్ ఏంటో మనకు తెలియదు. ఈ వేళ్ళప్పుడు వెళ్ళినా పని కాకపోతే అనవసరంగా డిస్ పాయింట్ అవాల్సి వస్తుంది. కనుక ఈ రాత్రి ఎట్లా మాట్లాడాలో బాగ ఆలోచించండి. రేపు మీరిద్దరూ ఫ్రీగానే వుంటారుగా?"

"నేను ఫ్రీగానే వుంటాను. పూర్ణి రేపు వర్కింగ్ డే కదే! వర్కింగ్ డే నాడు తుఫాను వచ్చినా కాలేజీ మానవుగా!" పరిహాసంగా అన్నది తరుణి.

"ఈ మాటర్ తుఫానుకన్నా సునామీకన్నా ముఖ్యమైనది. కుసుమ ఆచూకీ తెలిసేదాకా కాలేజీ గీలేజీ జాన్తా నై" కేర్ ఫ్రీగా చేయితిప్పుతూ డిక్టేర్ చేసింది. "మరి రేణు మహాతల్లి. తమరి సంగతి ఏమిట్ట?" అప్పుడే కుసుమ దొరికి పోయింది ఆమెను కలుసుకోవటానికి పోతున్నాము అన్నంత ఆనందం కంఠంలో పెల్లుబికి పోతోంది.

రేణు ఆలోచనలో పడింది. "రేపు ఒక సర్జరీ వుంది. బహుశా పొద్దున అంటే వీలుపడక పోవచ్చు." గొంతులో కొద్దిగా నిరాశ తొంగి

చూసింది.

"పోనీలేవే, అది ముఖ్యం. రేపు నేను పూర్ణి వెళ్ళి అడ్రెస్ సంపాదించటానికి ప్రయత్నిస్తాం. ఆ తరువాత దానిని కలవటానికి పోయినప్పుడు ముగ్గురం కలిసే పోదాం." రేణుకను ఓదారుస్తున్నట్టు చెప్పింది తరుణి.

"అవునూ మనం కుసుమను చూసి ఎంతకాలం అయి వుండవచ్చు." తరుణి జ్ఞాపకం తెచ్చుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తూ బుర్ర గోక్కుంది.

"ఏమోనే, నేనైతే ముప్పయ్యేళ్ళకన్నా ముందు నీలోఫర్ హాస్పిటల్ లో డ్యూటీ చేస్తుండగా కనిపించింది. ఆ చూడటమే. మళ్ళీ కనిపించలేదు.

"అయినా నాదే బుద్ధి తక్కువ. అంతకు క్రితం మూడు రోజుల నుండి విపరీతమైన ఆపరేషన్స్ తో థియేటర్లోనే సరిపోయింది. వార్డ్స్ లో పేషంట్స్ ను చూడటానికి కూడా జూనియర్స్ వెళ్ళేవాళ్ళం. ఆరోజున అప్పుడే కాస్త వూపిరి పీల్చుకోవటానికి టైం దొరికి బయటకు వచ్చి కాస్త రిలాక్స్ అయి రూమ్స్ వైపు వెళ్ళాను. అప్పుడు చూసాను కుసుమను. ఒక్క క్షణం గుర్తు పట్టలేక పోయాను. తలకు స్కార్ఫ్, నడుముకు నడికట్టుతో కనిపించింది. తను కూడా నన్ను చూసి మహా ఆనంద పడింది. అప్పటికి మూడు రోజులు అయిందట డెలివరీ అయి. పండంటి మగపిల్లవాడు. దాని అత్తగారు కూడా అక్కడే కూర్చోని వుంది.

తనతో మాట్లాడుదామని కూర్చున్నానో లేదో కొంప మునిగి పోయినట్టు పబ్లిక్ ఎడ్రెస్ సిస్టంలో ఎమర్జెన్సీ కేసు ఎటెండ్ అవాలని నా పేరుతో మెసేజి వచ్చింది. మళ్ళీ ఆ తరువాత ఒకదానిమీద ఒకటిగా కేసులు వస్తూనే వున్నాయి. మరోజు మళ్ళీ తీరిగ్గా కుసుమను కలుద్దామని వెళ్ళేటప్పటికి అప్పటికే డిస్చార్జ్ అయి వెళ్ళిపోయిందని తెలిసింది. ఇంక మళ్ళీ వేరే హాస్పిటల్ కి డ్యూటీ మారవలసి వచ్చింది. ఆ తరువాత ఏదో పని మీద ఢిల్లీ వెళ్ళాను. కనీసం అత్తగారింటి అడ్రెస్ అయినా తీసుకోకపోతినే అనుకొన్నాను. అప్పుడే అడిగితే ఆఫీసులో ఏమైనా వెతికి ఇచ్చేవారేమో. ఆ ఆలోచన కూడా తట్టలేదు నా మట్టిబుర్రకు."

"ఒకసారి తాతయ్యగారు కనిపించారు. అప్పుడే వాళ్ళ ఆయన అమెరికాలో పై చదువుకు వెళ్ళినట్టు, కుసుమ కూడా అతని దగ్గరకు వెళ్ళిపోవటానికి ఏర్పాట్లు చేస్తున్నట్టు తాతయ్యగారు చెప్పారు. ఆ తర్వాత మళ్ళీ ఎవరికి కనిపించకపోయేటప్పటికి అయ్యో చెప్పకుండానే మొగుడి దగ్గరకు వెళ్ళిపోయిందేమోనని ఎన్ని సార్లు అనుకున్నాము కూడా. మళ్ళీ తాతయ్యగారిని కలుద్దామంటే బాబాయికి ఇక్కడి నుంచి ట్రాన్స్ ఫర్ అయింది. ఆ తరువాత కాంటాక్ట్ లేకుండా పోయింది," తరుణి వివరించింది.

"నేను తర్వాత పదేళ్ళకనుకుంటా మా చిన్నవాడి స్కూల్ కెళ్ళినప్పుడు పదేళ్ళ పిల్లవాడి చేయిపట్టుకొని వెళ్ళటం కనిపించింది. అప్పటికే నన్ను చూసినట్టున్నది. బస్ స్టాప్ లో బస్ కోసం చూస్తున్నది. తనను చూసి నేను రోడ్డు క్రాస్ చేసేటప్పటికి గబగబ పిల్లవాడిని లాక్కెళ్ళుతున్నట్టే ఆటోలో ఎక్కి వెళ్ళిపోయింది. అప్పుడే అనిపించింది. తను ఎందుకో మనల్ని ఎవాయిడ్ చేస్తున్నట్టు వున్నది అని," పూర్ణిమ చెప్పింది. "అంత ఆస్తి ఏమయిందో కార్లు మేడలు వుండేవి. అన్ని పోయి ఆటోలలో తిరగవలసిన అవసరం ఏం వచ్చిందో?"

"నిజమే. వాళ్ళ బాబాయికి ఇక్కడనుండి ట్రాన్స్ ఫర్ అవటం, తాతగారు బామ్మగారు మరణించటంతో వాళ్ళ పాత ఇంటికి వెళ్ళినా ఆచూకీ తెలియలేదు. ఇన్నాళ్ళూ భర్తతో అమెరికాలో వున్నదని అనుకుంటున్నాము. ఇప్పుడు ఖచ్చితంగా తెలుస్తున్నది. తను ఏదో మళ్ళీ డిప్రెషన్ లోకి వెళ్ళినట్టున్నది."

"ఏంటో దాని బతుకంతా ఇట్లాగే అవుతోంది. చిన్నప్పటి నుండి మనమందరమూ అండగా నిలిచి ఒక దారికి తేవటానికి ఎంత తంటాలు పడ్డామో. అమ్మయ్య ఒక దారికొచ్చింది అనుకుంటే మళ్ళీ ఏదో వూబిలో కూరుకుపోయినట్టున్నది. ఇదిగో మళ్ళీ అనాధను అన్న విషయం ప్రస్తావిస్తున్నది. అంటే మళ్ళీ వ్యవహారం మొదటికొచ్చినట్టున్నది." (కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments